

Generácia

Stredná odborná škola obchodu a služieb Zlaté
Moravce

Rok: 2010

Aktuality

„Čestnosť je najlepšia stratégia, ale bláznovstvo je najlepšia obrana“. Murph Murphy

Vitajte!

Nový školský rok 2009/2010 prišiel ani nevieme ako, opäť Vás teda milí profesori, školníci a študenti budeme chcieť rozosmiať, rozplakať alebo len tak Vám napíšeme nejaké články, aby ste sa zamysleli.

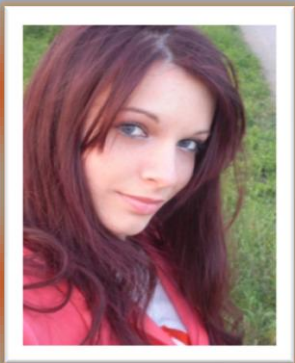
Dúfame, že sa Vám budú Naše/Vaše noviny páčiť. Privítame od Vás pripomienky a aj príspevky.

Vaša redakcia

Študentská rada

Chceme Vás informovať o zmene predsedníčky študentskej rady. Od roku 2007 zastávala túto funkciu Monika Beličínová, ktorá spravila pre našu školu veľmi veľa. Aj touto cestou jej chceme poďakovať za všetko. Tento rok nastúpila do funkcie nová predsedníčka študentskej rady Janka Dubcová z 2.B, ktorej držíme palce, aby vždy robila len správne rozhodnutia.

Rozhovor s predsedníčkou študentskej rady Jankou Dubcovou:

1., *Čo si myslíš... ,prečo práve teba zvolili za predsedníčku?*

Myslím, že je to preto, že sa nebojím presadiť si svoj názor, a keď si za niečím stojím, idem za tým.

2., *Páči sa ti na tejto škole?*

„Áno, a to hlavne kvôli všetkým skvelým ľuďom, kt. sú okolo mňa.“

3., *Ktorý profesor je tvoj obľúbený?*

„Nemám konkrétneho, mám rada všetkých.“

4., *Čo by si zmenila na našej škole?*

„Pravidlá sa majú dodržiavať, ale niektoré body zo školského poriadku by som dala preč a obnovila by som činnosť rádia FOX.“

5., *Tešíš sa, že za predsedníčku zvolili práve teba?*

„Je to pre mňa pocta.“

6., *Aký typ človeka si?*

„Som kombinácia cholerika a flegmatika, keď treba, viem pristupovať k veciam zodpovedne.“

7., *Čo robíš rada vo voľnom čase?*

„Rada sa len tak flákam, zabávam sa alebo trávim čas s priateľmi.“

8., *Obľúbená farba, jedlo, nápoj?*

Farba - čierna, biela

Jedlo - vyprážený syr s hranolkami

Nápoj - multivitamín

9., *Aký štýl hudby počúvaš + obľúbená pesnička?!*

„Som „závislá“ na HIP – HOP- e, moja obľúbená pesnička je Čistý chov - Každý kto ma pozná.“

Michaela 2.B

Imatrikulačný večierok

Ako každý školský rok na našej škole, tak aj tento rok sa uskutočnil imatrikulačný večierok. Presnejšie dňa 5. 11. 2009 o 16.00h. Tento rok ho zorganizovali žiaci z 3. A a 3. B. Naši tretiaci si na prváčikov poriadne „nabrúsili zuby“ a neskutočne im spestrili začiatok ich ďalších krokov na našej škole.

Úloh sa prváci nebáli a plnili ich odušu. Veď mohli získať aj nejaké ceny alebo prekvapenie v podobe nápoja, ktorý museli vypiť, keď úlohu nesplnili načas. Úlohy boli pestré, tak napríklad zjesť krajec chleba, na ktorom bola cibuľa, cesnak, šľahačka a podobné kombinácie. Alebo vyfúkať múku z taniera a nájsť v ňom mince, no pritom mali tvár natretú krémom, či ústami ošúpať banán, ktorý mal chalan v rozkroku a podobne... Po akte imatrikulácie to všetci roztočili na parkete a zabávali sa až do konca.

Chcem poďakovať prvákovi, že sa zúčastnil a samozrejme aj tretiakovi, ktorí to všetko „spískali“. Dúfame, že na budúci rok sa tom všetci uvidíme. ☺

Kristína 2. B

Interbeauty

Dňa 2. 10. 2009 sa trieda 3.C odbor kozmetik a trieda 3.D kaderník zúčastnili na VEĽTRHU KOZMETIKY INTERBEAUTY v Bratislave. Na veľtrhu bol pre návštevníkov pripravený program. Konali sa tu majstrovstvá Slovenskej republiky v účesovej a dekoratívnej tvorbe, v make-upe, v manikúre prírodných nechtov.

Návštevníkom veľtrhu kozmetiky ponúkali zástupcovia kozmetických firiem ošetrovanie pleti, líčenie, masáž tváre, krku, dekoltu, predĺženie vlasov a iné. Nachádzali sa tu aj stánky so širokým spektrom výrobkov prírodnej kozmetiky na pleť, vlasovej kozmetiky, manikúrových pomôcok, materiál na gélové nechty, akrylové nechty.

Všetkým sa nám to veľmi páčilo a dúfame, že sa takéhoto podujatia ešte zúčastníme.

Monika 3.C

Náš pobyt v Anglicku

Ako každoročne, tak aj tento rok sa zúčastnila naša škola na školskom pobyte v Anglicku. Od nás bolo 8 žiakov -3 prváčky a 5 tretiakov. Doniesli sme si kopolu nových zážitkov, navštívili sme veľa zaujímavých miest, spoznali sme anglickú kultúru. Myslím si, že to stálo zato. Zdokonalili sme sa v jazyku a bol to jedinečný, nezabudnuteľný zážitok.

Marianna 3. A

„Človek môže zmeniť názor, ale stále musí byť presvedčený, že má pravdu“. Murph Murphy

Školské múzy

Aj tento rok sme v našich hlavách objavili umelecké cítienia, tak sa chceme s nimi podeliť. Nájdete tu vlastnú alebo prerozprávajúcu tvorbu. Tak nech sa páči prvý príbeh od Kristíny Šabovej z 2.B nás zavedie do triedy s ťažko chorou Betkou.

Rozhodnutie triedy

„Ak mi to nedovoliš, nebudem môcť ísť do školy! Bola by to hanba... Je to veľmi dôležité, mama!“ Elena sa pustila do plaču. To bola jej najúčinnejšia zbraň. „No tak dobre, urob ako chceš...“ zamrmlala matka. „Budeš vyzeráť ako strašidlo. Tvoja vec.“ V ďalších dvadsiatich troch rodinách sa odohrala viacmenej podobná scéna. Bolo to v rodinách žiakov druhej B triedy strednej školy. V ten deň sa dohodli na niečom dôležitom. V druhej B však bolo dvadsaťpäť žiakov. A naozaj, len v dvadsiatej piatej rodine sa vyvíjali veci trochu inak. Betka bola veľmi nervózna a jej rodičia sa snažili povzbudiť ju. „Budú sa mi smiať, viem to. Maja ma neznáša a Juro mi hovorí špáradlo“... Po líčkach sa jej začali kotúľať veľké slzy. Pokúšala sa nasadiť si na hlávku šiltovku, ktorá jej bola trochu veľká. Ocko sa na ňu zahľadel: „Netráp sa, Betka. Čoskoro ti dorastú. Tvoja liečba prebieha veľmi dobre a o pár mesiacov budeš v poriadku.“ „Ja viem, ale pozri!“ Betka nešťastne ukázala na svoju lesklú hlavu v zrkadle. Pri liečbe leukémie, ktorá ju postihla pred dvomi mesiacmi, jej vypadali všetky vlasy. Mama ju objala: „Vydrž, Betka. Uvidíš, že ich to rýchlo prejde...“ Betka si nasadila šiltovku, vzala batoh a pobrala sa do školy. Pred dverami druhej B sa jej srdiečko silno rozbúchalo. Zavrela oči a vstúpila dnu. Keď ich znovu otvorila a chcela ísť k svojej lavici, naskytl sa jej čudný pohľad. Všetci, ale naozaj všetci jej spolužiaci mali na hlave čiapky! Obrátili tváre k nej, s úsmevom si čiapky zložili a zvolali: „Vitaj znova medzi nami, Betka!“ Všetci boli ostrihaní dohola, aj Maja, ktorá bola taká pyšná na svoje kučery, aj Juro, aj Elena a Janko a Petra... Všetci. Vstali a ponáhľali sa objasť Betku, ktorá nevedela, či má plakať, alebo sa smiať, a iba zašepkala: „Ďakujem...“

Veľký sen Jimmiho z 2.B:

Londýn

Je skoro tma a na posteli sledujem svetlá behajúce po stenách od okoloidúcich áut a počúvam hádky prenikajúce cez steny od susedov. Premýšľam nad tým, aké to bolo predtým. Predtým ako som odišiel z domu, vykašlal sa na školu a priateľov a presťahoval sa do Londýna. Môj typický deň vyzeral takto: ráno som vstal, umyl si zuby, nahádzal veci do tašky, vylial do seba horúce kakao a ponáhľal som sa na najskorší

ranný autobus do školy. V autobuse som stihol prediskutovať všetky možné témy, klebety, novinky, alebo problém hrozby jadrovej vojny a zbrojenie Severnej Kórei. Keď som vystúpil z autobusu a slúchadlá som si zastrčil hlbšie do uší, zasneženým svetom lúčmi som sa predieral do školy. Pomaly sa začalo rozvidnievať. S výrazom melancholika, ktorý sa snaží vsugerovať si flegmatizmus som prišiel

„Človek je mladý iba raz, ale nedospelým môže byť po celý život.“ Murph Murphy

do triedy a zaujal som svoje miesto v posledných radoch. Celé doobedie som nervózne tľpol. Čas som si krátil kreslením kubisticko – gotických príšeriek a počúvaním mp3. Po škole som sa ponáhlal naobedovať do najbližšieho fast foodu a potom rýchlo na hudobnú. V triede ma už čakal učiteľ. Brnkal na gitare a pomaly si odpíjal z kávy, ktorá rozvoniavala po celej miestnosti. Pán učiteľ bol známy milovník dobrého absintu a drahých káv. Keďže sa už schyľovalo k osemnástej, bolo badateľné aj na učiteľovi, že už nie je práve v najtriezvejšom stave. Po chvíľke teórie postavil predo mňa noty, otvoril balkón a zapálil si vanilkovú cigaru. Zjavne ho moje hranie neskutočne bavilo. Po hodine ma pochválil a poslal kade ľahšie, len aby už konečne mal pokoj aj on. Večer bol chladný, tak som si kúpil horúci čaj z automatu, no vtedy sa z tmy vynoril bezdomovec, ktorý najskôr len žobral peniaze, a keď som to odmietol a chcel som už odísť, vytiahol nôž a vyhrážal sa mi smrťou. V tom momente som išiel vytiahnuť peniaze, ktoré som mal odložené na autobus. Predstava, že pôjdem domov dvanásť kilometrov pešo v mínus siedmych stupňoch nebola lákavá. Ani som nestihol vybrať peniažky z vrečka, môj učiteľ, ktorý išiel práve okolo, odzbrojil bezdomovca. Učiteľovi som samozrejme poďakoval a za desať minút som už sedel v autobuse. Deň som ukončil pozeraním TV a potom som si už ľahol spať. A teraz? Teraz ležím v hojdacej sieti s gitarou v rukách v malom podkrovnom byte na okraji Londýna. Celé dni pracujem a popri tom sa venujem aj svojej kapele. No nikdy nezabudnem ako mi bolo „dobré“.

Niekedy je fajn si zaspomínať ako mi bolo – na rodinu, priateľov, školu, ranné čakania na autobus, nervy pred písomkami, na profesorov, alebo napríklad aj na pána učiteľa z hudobnej. Koniec koncov nie nadarmo sa hovorí, že keby nebolo spomienok, človek by neveril, že raz bol šťastný.

Aká je pravda o Červenej Čiapočke?

Červená Čiapočka

Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami, za siedmimi dolinami bola jedna chalúpka. V nej žila so svojou matkou Červená Čiapočka. Spolu viedli donáškovú službu „U Červenej Čiapočky“. Tento podnik bol široko ďaleko najznámejší nielen vďaka kuchárskemu umeniu jej matky, ale aj vďaka rýchlej donáške Čiapočky, ktorá po celom lese roznášala jedlo na svojom novom skútri Suzuki 900, vďaka ktorému sa ku všetkým dostalo včas. Pretože podniku „U Červenej Čiapočky“ sa veľmi darilo, ostatné podniky upadali. Nebolo tomu inak ani v podniku „U Vlka“. Vlk a jeho hotdogy prestali byť obľúbenými a jeho fastfood čoskoro skrachoval. Podniku „U Červenej Čiapočky“ prisahal pomstu. V jedno sobotňajšie ráno, ktoré vyzeralo úplne obyčajne, zazvonil telefón. Po chvíli rozhovoru matka zakričala na Čiapočku: „Čiapočka, vypni telku a naštartuj skúter! Babičke sa už zase nechce variť, tak si objednala pizzu!“ Čiapočka sa veľmi nepotešila, pretože nechodila k babičke rada. Vždy ju totiž ponúkala napoly roztopenými cukríkmi, ktoré mala ešte od svojej mladosti. „No čo už“, povedala si: „Nejako to už prežijem“. Naštartovala skúter a o chvíľu dorazila pred babičkinu chalútku. Zaklopala a zvnútra sa ozvalo chrapľavým hlasom: „Vstúpte!“ „No zbohom, keď má takýto hlas určite večer pila.“ No práca je práca a ak chcela Čiapočka nový počítač, musela dostať peniaze. Pomaly vstúpila do izby. Bolo tam zvláštne šero, nábytok vyrobený ešte jej pra-pra-pra-pra dedom a v kúte bola posteľ, na ktorej ležala až po uši zababušená „babička“. Čiapočka pristúpila k posteli a chcela sa spýtať, prečo má babička také veľké žlté oči, ale nestihla, pretože spod prikrývky vyskočil vlk a vrhol sa na ňu. Už-už si Čiapočka myslela že ju vlk zožerie, keď vtom zrazu vstúpil horár – babičkin tajný milenec. Čiapočku zachránil a babičku vyslobodil zo skrine, kde bola zviazaná. Od tej doby musí mať Čiapočka vždy po ruke nabitý revolver, aby jej matka bola pokojná. A čo babička s horárom? Vzali sa, no babičkino srdce dlho nevydržalo a z horára sa stal bohatý vdovec. Postavil si vilu a do obývačky nad kozub si zavesil vlčí kožuch.

Peter Laduna 2. A

Od buka do buka

Od buka do buka

V tejto rubrike sa opäť dozviete o diskutabilných témach, ktoré sa snažíme zamiest' pod koberec. So svojím názorom sa podelí Roman Martiška z 2.B

„Ak ich nemôžeš poraziť, tak sa pridaj k nim a rozvráť ich zvnútra.“ Murph Murphy

Škoda

Jedného pekného dňa som si podal Loto. Myslel som si, že sa na mňa konečne usmeje šťastie. Tak som napísal nejaké čísla, ktoré ma v tom momente napadli. Prekvapil ma prístup predavačky, ktorá bola pri termináli. Lebo osemnásť rokov som vtedy ešte ani zďaleka nemal. Keď bol tiket konečne vytlačený, starostlivo som si ho schoval do peňaženky. Už si nespomínam, ale asi som ho aj zamkol. Čo keby som náhodou vyhral. Nebudem niekomu dávať toľké milióny! Už som utekal na autobus, keď som zbadal ešte jeden terminál. Podal som tiket aj v ňom ale úplne iné čísla. Sadol som si do autobusu, už som sa nemohol dočkať obeda. Veď som veľmi dobre vedel, že je na obed moja obľúbená rajčinová omáčka. To, ako mi chutilo a pokračovanie dňa sa mi písať nechce, lebo za tých dvadsaťštyri hodín toho človek zažije až- až. Prejdem rovno k vyžrebovaniu Lota. Loto prvý ťah mi vyšiel, ale tam bolo toľko výhercov, že suma bola tak malá, nezaplátila by ani len chlieb. Už išiel druhý ťah. Elektrina tak zoslabla, že prvá loptička nevyskočila hore. Chvála pánu Bohu, pomyslel som si. To číslo som nemal ani na jednom tikete. A pomaly elektrina zosilnela a napätie stúplo. Prvé tri čísla vyšli, aj štvrté, už som si predstavoval ten úžasný dom s bazénom, auto aké nikto na Slovensku nemá a hlavne jachtu na ostrovoch, ktoré nikto neobjavil. Vtom ma niečo mykalo za ruku, mykalo a mykalo, nedalo to pokoj. Viete čo, alebo kto, to bol? Mama ma ráno budila do školy! A bolo po dome, aute a jachte. Nemohla počkať ešte minútu, aby som vedel ako to dopadlo? **Pointa:** Dnes žijeme v dobe, keď sa skoro nikomu nechce robiť a chceme peniaze pravdu povediac zadarmo. Závisť, honba za bohatstvom nás však môžu dostať do nebezpečenstva, a to do fanatickej v hazardu. Tak radšej podávajme viac menej len tak, ako to brať vážne. Potom zbytočne počujeme v televízií koľko ľudí sa „dobrovoľne“ zabilo.

Zbytočné

To nie je možné, aby sme stále kládli nezmyselné otázky. Nezmyselné sú podľa mňa preto, lebo sa ich opýtame aj stokrát za deň. Už sa mi stalo, že som šiel do mesta a spýtala sa ma teta kam ideš? Hneď som odpovedal - do mesta. Keď som šiel domov, znova ma stretla a znova mi dala otázku- kde si bol? Už ráno som vám povedal, že v meste. A čo si rozjedovaný? Keď takýchto tetiek stretnete desať, viete si predstaviť, aký je človek najedovaný. Tak sa teraz pýtam sám seba, na čo sú tie otázky dobré? Odpoveď, každý z nás má nespočetne veľa problémov, za niektoré sa hanbíme, hoci o nich už vie polovica Slovenska. Bojíme sa, že sa nás niekto opýta otázku, tak sa rýchlo pýtame my, hoci aj za cenu totálneho strápenia. Ako sa máš, kde ideš, kde robíš? Stále dookola to isté. Mohli by sme už vymyslieť nový štýl nadviazania, alebo ukončenia rozhovorov. Nemám na mysli zrušiť otázky, ale vyhýbať sa trápny situáciám ako napríklad tie, čo som vám opísal. Potom je podľa mňa úplne, ale naozaj úplne, zbytočné začínať debatu.

Oduševnenosť

„Nič nie je také ľahké, ako sa zdá na prvý pohľad, tak sa no to pozri ešte raz a poriadne!“ Murph Murphy

November je plný kadejakých sviatkov, prvého je Všetkých svätých, druhého slávime Dušičky, 17. novembra si pripomíname Deň boja za slobodu a demokraciu. Tento sviatok má už 20 rokov. Mnohí, hlavne mladší, o tomto dni veľa nevedia, spájajú ho hlavne s dňom voľna. Priznám sa, že o tomto dni viem aj ja veľmi málo. Viem len, že týmto dňom sa zmenilo myslenie slovenského národa a Slováci boli odhodlaní zmeniť niečo, alebo aspoň sa mať o niečo lepšie. Oduševnení v sviečkovej manifestácii, sa piesňami,

transparentmi a pokrikovaním smelili, aby zvrhli komunizmus. To sa im aj podarilo. Pieseň: „*Slúbili sme si lásku*“ však je už dnes smiešna. Už o pár rokov to pravda nebola. Začalo sa okrádať, ohovárať a udávať. Toto trvá dodnes. A naozaj sa podarilo zvrhnúť komunistov? No veru ani nie, tí sa poschovávali na úrady a niektorí zostali bez hanby vo vláde. Nepochopím, kde zmizla oduševnenosť k lepšiemu. Úplne vymizlo to, čo by malo pripomínať 17. november 1989. Ľudia, ktorí sa tohto všetkého zúčastnili sa teraz tvária akoby sa nič nestalo. Vyťahujú na seba svinstvá, ktoré sú pravdivé len časti a sú úplne od vecí. To, že niekto bol eštebák, neznamená, že o tom vedel. Taký Jarek Nohavica bol viac bitý než chleba sýty a tiež vytiahli na neho, že bol eštebák. Zmenilo sa len to, že sme demokratický štát, v ktorom sa dejú horšie veci ako za komunistov. Rozkrádanie štátu nepomôže nikomu, len pánom nad nami „obyčajnými“ ľuďmi.

Stal sa biznis |December

Ani sme sa nenazdali prešiel rok a opäť sú tu Vianoce. Dôvod prečo sa nám to zdá rýchlo je hlavne v urýchlenej dobe. Ale môže to byť aj tým, že vianočné reklamy v televízii, rozhlase či na billboardoch začali už dávať od veľkonočných sviatkov. V tom zhone si ani nevšimneme vlastne aké reklamy nám ponúkajú a čím nám vymývajú mozgy biznismeni. Podriemkovaním pri televízii, počúvaní rozhlasu a pri cestovaní autobusom si ani len nevšimneme, že vianočný stromček je na Veľký piatok. (samozrejme hovorím obrazne) Vďaka peniazom sa pomaly, ale isto vytráca tzv. vianočná harmónia. To, len vďaka tomu, že sme Vianocami presýtení pomaly naozaj

od tej Veľkej noci. Ale presýtenie sa netýka len Vianoc. Reklamy pokazili všetky sviatky: Silvester, Nový rok a Veľkú noc. Nedajme si pokaziť sviatky hocijakými obchodnými ťahmi, ktoré sú nebezpečným nositeľom cudzích kultúr, ktoré nám určite nepasujú do stáročia užívaných tradícií, ktoré nám zanechali ešte naši prapraotcovia z neviem koľkého kolena. Veď len tradíciami a zvykmi sa môže zachovať slovenská kultúra. Naša kultúra je už asi to jediné, čo nám po našich predkoch ostáva, pretože ľudskou chamtivosťou sa aj z pekných sviatkov, tradícií a zvykov stal biznis. Ja Vám prajem príjemné prežitie vianočných sviatkov s veľkonočnými zajacmi na stoloch.

Myslíme si... (o graffitoch)

Na začiatok by som Vás chcela oboznámiť s pojmom graffiti. Graffiti vo voľnom preklade znamená písať, to je presne to, čo writer (ten čo kreslí graffiti) robí. Píše svoj tag (meno) všade... Graffiti sa dajú rozdeliť do niekoľkých druhov a to:

- sketkiny to znamená kreslenie na papier rôznymi spôsobmi,
- tagovanie je rýchly podpis writera urobený jednou farbou, buď fixkou alebo sprejom,
- throw up je 2-3 minútový graffiti, nie je prepracovaný do detailov a nie je ani farebný,
- bombing je niečo podobné ako throw up, je viac prepracovaný a vyfarbený,
- piece sú graffiti úplne do detailov vypracované, sú tam pridané efekty ako napríklad 3D, tiene, odlesky, bublinky...

Exkluzívne pre Vás, ako jediná tlač v okolí, ponúkame rozhovor s writerom:

Ako si sa dostal ku graffitom?

„Keď som bol asi ôsmak s kamarátom sme hľadali sami seba a tým to začalo, najskôr sme skúšali tancovať break dance potom sme prešli k rapu a tak nás napadlo aj sprejovanie. Pamätám si svoj prvý tag, bolo to čiernym sprejom na stenu starej budovy.“

Sú v tvojom okolí vhodné podmienky na writovanie?

„Ak mám povedať pravdu v Zlatých Moravciach je to mŕtva zóna, nie je tu žiadne depo a legálna stena je len jedna a na ňu potrebujem povolenie z mestského úradu. Ale ja to neriešim najviac si vychutnám writovanie ilegálne...“

Čo ťa stojí tvoja záľuba?

„Jeden sprej 400 ml stojí do 4 € podľa značky. Tiež sa predávajú fixky a jedna stojí 2, 60 € + špeciálne fixky na tagovanie široké od 20 mm a vyššie stoja 7 €.“

Čo writuješ?

„Väčšinou som witoval na stenu svojej umeleckej mená.“

Aký názor majú na writovanie policajti?

„Ešte som pri writovaní nestretol policajta, ale policajti majú iný názor v uniforme a iný, keď sú v civile. Železničná polícia má napríklad za každého chyteného writera zhruba 100 €. Takže je jasné, že aj keď sa im to páči, peniaze sú väčším lákadlom ako záujmy chalanov, čo sa writovaniu venujú.“

Aký názor majú na to tvoji kamaráti a okolie?

„Väčšine mojich známych sa to páči, lebo mladí ľudia v tom vidia umenie a nie len materiálnu škodu. V tomto názore na graffiti sú hlavne starí ľudia dosť rozporuplní. Legálnu prácu si nevedia vynachváliť, ale ako náhle je niečo ilegálne, hneď sa idú zbláznit'. Zobuďte sa, už tu nie sú komunisti!“

Kam by si sa chcel s writovaním dostať?

„Momentálne sa orientujem na Nitru a nie na Moravce. V Nitre je urobená scéna, zatiaľ čo tu vôbec nič...Chcel by som sa dostať do bodu, kedy budem najlepší z najlepších, ale o to ide každému writerovi, každý chce prevýšiť toho druhého, či už ide o kvalitu alebo kvantitu...“

„Nič človeka tak nepoteší, ako priateľ v núdzi.“ Murph Murphy

ukážka grafitu (<http://www.pluska.sk/slovensko/legalne-graffiti-trencine.html>)

Aby sme mali lepšiu predstavu o názoroch ľudí na „kreslenie po stenách“, opýtali sme sa priamo občanov Zlatých Moraviec a blízkeho okolia.

Mnohé reakcie na writovanie nás prekvapili, najmä u niektorých starších občanov, ktorým sa niektoré graffiti alebo po našom maľby, veľmi páčia. Berú to ako umenie, ktoré oživuje staré kúty mesta. Ale našli sa aj mnohí odporcovia. Boli medzi nimi aj mladí, ale väčšinou starší občania. Tu boli úplne proti akýmkoľvek graffitom. Podľa nich, keď je niekto umelec, alebo sa ním chce stať, je lepší spôsob prezentácie, napríklad galéria. Sprejovanie po budovách berú ako trestný čin a nie ako prejav umenia. Pripúšťajú, že niektoré grafity sa im páčia ale, väčšina sú čarbanice. Nepoznajú totiž, že aj čarbanica má svoj význam, väčšinou je to meno autora grafitu.

Kludia 3. A

Murphyho zrnká (veselo i vážne)

Veci na svete sa kazia

Nikto nežije na svete tak dlho, aby sa stihol naučiť všetko len z vlastných omylov.

Život strávený robením chýb je užitočnejší, ako život strávený ničnerobením.

Ak existuje možnosť urobiť chybu, skôr či neskôr bude chyba urobená.

Správne predpoklady ešte nezaručujú, že závery tiež budú správne.

Murphy pozorovateľ

Svetlo na konci tunela patrí vlaku, čo ide v protismere.

Čím vyššie ciele si postavíte, tým tvrdšie dopadne.

Posledné nikdy nie je posledné, ak je reč o zdražovaní.

Ak nechcete prísť o priateľa a priateľku, nezoznámte ich ich navzájom.

Murphy radí

Človek nemôže prísť neskoro, kým tam ostatní neprídu.

Sebavedomie je pocit, ktorý má človek predtým, ako pochopí situáciu.

Nikdy neodkladaj na zajtra to, čo nemusíš urobiť vôbec.

Verte Darwinovej evolučnej teórii: rakovina vás zbaví zlozvyku fajčenia.

Zlomto, J. – Užsastalová A.: Murphyho zrnká. Žilina 2003.

P

Pani profesorka Mária Herdová

R

1. Na akej ZŠ, SŠ a VŠ ste študovali?
Na ZŠ a SŠ som chodila sem do Zlatých Moraviec. Vysokoškolské štúdium som absolvovala v Trnave na UCM.

E

2. Čím ste chceli byť, keď ste boli malá?

D

Možno to bude znieť trošku divne, ale vždy som chcela byť mníškou.

S

3. Prečo ste sa rozhodli učiť na tejto škole?

T

Fúúúha.....pretože v apríli mi zazvonil telefón a spýtali sa ma, či tu chcem učiť. No tak učím. ☺

T

4. Baví Vás učiť?

A

Inteligentné triedy áno, pretože sa s nimi dá vychádzať, ale s niektorými žiakmi sa to nedá.

V

5. Vaše obľúbené predmety, farba, jedlo, nápoj a vtip?

V

Predmet určite telesná výchova. Farby sa mi páčia všetky, ale najradšej mám bielu, modrú a červenú (ako zástava SR) ☺ no a vtip nemám, pretože si nikdy žiaden neviem zapamätať.

U

6. Akú hudbu počúvate?

J

Najradšej mám Robbieho Williamsa a Mikku a zo slovenských kapiel mám rada IMT Smile.

E

7. Čo najradšej robíte vo voľnom čase?

M

Odkedy nie som na strednej, tak ho veľa nemám, ale keď sa už nájde, tak chodím behať a chodievam von s kamošmi, pokecať a pospomínať.

E

8. Máte súrodencov?

V

Áno, mám dve sestry.

Á

9. Viete variť? Aké jedlo varíte najradšej?

M

Jasné, že viem variť. Rada robím všetko ...mäso, zemiaky, cestoviny, palacinky.

10. Čo by ste si vzali na opustený ostrov a prečo?

Uterák a opalovací krém a ostala by som tam navždy. Uterák, aby som sa mala čím osušiť a opalovací krém, aby som sa veľmi nespálila.

11. Boli ste v zahraničí? Páčilo sa Vám tam?

Bola som v Londýne a v Prahe. V Londýne sme s kamarátkou boli na brigáde, obsluhovali sme tam na indických svadbách a v Prahe som bola tiež s kamarátkou.

12. V ktorom meste by ste chceli žiť?

Určite v Prahe, pretože je tam krásne.

Michaela 2. A

Vydáva: Stredná odborná škola obchodu a služieb, SNP 5, Zlaté Moravce. **Redakčná rada:** Peter, Karol, Denis, Martin – 2.A, Roman, Jimmi, Kristína, Michaela, Lenka, Janka – 2.B, Klaudia, Marianna 3. A, Monika – 3.C. **Sadzba a tlač:** M – Print – Zlaté Moravce.

